

Sensizliđi Beş Geçe

– keskin2011 · 04 Kasım 2012

üzerimde karanlıklar sarmış bedenimi
olmuşlar bana eş
yüzüm kara ruhum kara
kabuslardayım
geliyor üzerime duvarlar bir bir
sokak lambaları göz kırıyor
korkma yalnız değilsin diyor

nerede o hayat dolu insan
nerede çocukluđum gençliđim
ve ben o ben değilim
özlüyorum gecenin en sinsi saatlerinde
ne olurdu sanki olsaydın yanımda
karanlıklar yerine sen sarsaydın
gözlerin aydınlatsaydı dünyamı
ne olurdu ey can yoldaşım

barışmıyor gözlerim uykuyla
sen yoksun ya yanımda
inmiyor kirpiklerim yukarda
boş boş bakan bir ceset gibiyim
donmuş kanım akıyor damarlarımda
ey hayat
ne tez harcadın bizi

sensizliđi beş geçiyor
ben hala oradayım
sen sen neredesin
sanma ki yaşıyorum
nefes alıp vermek yetmiyor yaşamak için
olmayınca yanımda sen
anlamı yok varlığımın

başlamış koşturmaca geliyor ayak sesleri insanların
belli ki sabah olmuş ışımış gün

gidin gidin artık karanlıklar
olmayın perde
silinmeyen pencerelere

görüyorum artık insanların yüzlerini
kimi asık kaşları gözlerine inmiş
kiminde acı bir tebessüm
ama sen duvardaki resim
çok sevdiğim yıllar önce kaybettiğim
biricik canım dediğim eşim
gülümsüyorsun hala
görüyorum

alışmak zor yokluğuna
yaşamı paylaştığımız yuvamız
artık oldu kafesim
rabbimden tek isteğim
resmine bakarken çıksın son nefesim
kavuşmaktır sana dileğim...

REFİK
İSTANBUL